

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตและประเทศชาติ ประเทศใดจะเจริญมากน้อยเพียงไร ย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพการศึกษาของคนในประเทศนั้น เพราะการศึกษาที่มีคุณภาพสูงย่อมมีส่วนช่วยในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของคนในชาตินั้น ๆ ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่กำลังพัฒนา ดังนั้น การศึกษาจึงเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งที่จะทำให้การพัฒนาประเทศดำเนินไปได้อย่างรวดเร็วความเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ และการที่จะจัดการศึกษาให้ได้ดีนั้น นอกจากจะต้องมีการวางหลักสูตรให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของสังคมภายในประเทศแล้ว การเรียนการสอนภายในโรงเรียนนั้นยังเป็นเรื่องสำคัญอีกอย่างหนึ่งด้วย เพราะการจัดสภาพการเรียนการสอนที่ดี คือ การจัดให้ผู้เรียนมีประสบการณ์รอบคอบ และมีความเจริญงอกงามทั้งทางกายาร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคมนั้นเอง

ความพยายามที่สำคัญประการหนึ่งในวงการการศึกษา คือความพยายามที่จะค้นหาองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อันเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถและศักยภาพของคนอย่างสูงสุด เพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้มากที่สุด องค์ประกอบสำคัญยิ่งประการหนึ่งซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่า มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนนั้นก็คือ ความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียน¹ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าความสามารถทางสติปัญญากับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนจะมีความสัมพันธ์กันในทางบวก แต่ความสัมพันธ์นี้ไม่ได้เป็นแบบหนึ่งต่อหนึ่ง² ซึ่งหมายความว่า สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนจะสูงหรือต่ำนั้น มิได้มีผลเนื่องมาจากองค์ประกอบทางสติปัญญาเท่านั้น ยังมี

---

¹F.D. Naylor, Personality and Educational Achievement (Sydney: John Wiley & Sons, Australia Pty., 1972), p. 14.

²Ibid, p. 7.

องค์ประกอบอื่น ๆ หลายอย่างที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เพราะผลจากการวิจัย
ได้แสดงว่า ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางสติปัญญา เช่น ไอ.คิว. หรือความถนัด
กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น¹ โคล² (Cole, 1974)
ได้ศึกษายผลการวิจัยต่าง ๆ แล้วสรุปว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทาง
สติปัญญากับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอยู่ในระหว่าง .50 - .75 แสดงว่าประมาณหนึ่งในสี่
หรือประมาณครึ่งหนึ่งของความแปรปรวนในการทำนายความสำเร็จในการเรียนนั้นเป็นสิ่งที่
นอกเหนือไปจากองค์ประกอบทางค่านสติปัญญา ลาวิน³ (Lavin, 1965) กล่าวว่า
"ตัวแปรค่านความสามารถทางสติปัญญาใช้พยากรณ์ความสำเร็จทางการเรียนได้ประมาณ
45 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น"

ข้อค้นพบดังกล่าวทำให้เชื่อได้ว่า น่าจะมีตัวแปรอื่นที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จใน
การเรียนที่นอกเหนือและแตกต่างไปจากองค์ประกอบทางสติปัญญาซึ่งนักจิตวิทยาและผู้ที่เกี่ยวข้อง
ต้องได้พยายามที่จะศึกษาว่ามีอะไรบ้าง และได้ให้ความสนใจกับองค์ประกอบอื่นที่มีใช้
องค์ประกอบทางสติปัญญา (non-intellectual factors) เช่น องค์ประกอบทางค่าน
บุคลิกภาพ วิธีการสอนของครู การจัดสภาพชั้นเรียน ความสนใจเป็นต้นว่าจะมีผลต่อ
สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนหรือไม่ มีองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งที่นักวิจัยหลายท่านได้วิจัย
พบและยอมรับว่ามีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน องค์ประกอบนั้นก็คือ

¹Ibid.

²J.L. Cole, "The Relationship of Selected Personality Variables to Academic Achievement of Average Aptitude Third Graders," Journal of Educational Research 67 (March 1974): 329.

³D. Lavin, "The Prediction of Academic Performance," cited by Utoomporn Thongutai, "Prediction of College Success and Optimal Assignment Of Students Using Linear Programming" (University of California, 1973), p.9.

⁴A.H. Matlin and F.A. Mendelsohn, "The Relationship Between Personality and Achievement Variables in the Elementary School," cited by F.D. Naylor, Personality and Educational Achievement, pp.96-97.

องค์ประกอบทางด้านบุคลิกภาพ¹ ดังที่ ลาวิน² (Lavin, 1965) ได้กล่าวไว้ว่า "ความสำเร็จทางการเรียนต้องอาศัยองค์ประกอบทางด้านบุคลิกภาพอื่น ๆ ประกอบด้วย เช่น สถานภาพแรงจูงใจ (motivational status) แบบของบุคลิกภาพ (personality styles) ระดับการคิด (cognitive level) และระดับพฤติกรรม (behavioral level) เป็นต้น" ทั้งนี้ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา จึงได้มีการวิจัยเป็นจำนวนมากที่มุ่งศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรทางด้านบุคลิกภาพ ที่จะสามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้เครื่องมือที่มีผู้สร้างขึ้นจากความเชื่อและทฤษฎีทางบุคลิกภาพที่แตกต่างกันออกไป แสดงให้เห็นว่า นักการศึกษาและนักจิตวิทยายอมรับว่า ในเรื่องการเรียนการสอนนั้น บุคลิกภาพของนักเรียนเป็นองค์ประกอบอันสำคัญยิ่งประการหนึ่งที่จะช่วยเอื้ออำนวยหรือชักชวนการเรียนการสอน เพราะเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า บุคลิกภาพมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ ดังที่ แอดเลอร์ (Adler) และ ซัลลิแวน³ (Sullivan) ได้กล่าวไว้ว่า "การศึกษาเรื่องบุคลิกภาพจะช่วยให้เข้าใจหรือสามารถคาดคะเนพฤติกรรมในอนาคตของบุคคลได้ การที่บุคคลใดจะมีลักษณะบุคลิกภาพหรือพฤติกรรมเช่นไรในอนาคตนั้น ย่อมเป็นผลสืบเนื่องมาจากบุคลิกภาพในปัจจุบันของบุคคลนั้น" นั่นคือ บุคลิกภาพในวัยเด็กย่อมมีผลต่อเนื่องไปถึงบุคลิกภาพในวัยผู้ใหญ่ ส่วนวัยที่สำคัญซึ่งถือเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต คือ วัยรุ่น นั้น เฮิร์ลอค⁴ (Hurlock, 1949) ได้กล่าวว่า

¹ .H. Matlin and F.A. Mendelsohn, "The Relationship Between Personality and Achievement Variables in the Elementary School," cited by F.D. Naylor, *Personality and Educational Achievement*, pp.96-97.

² D. Lavin, cited by Utoomporn Thongutai, "Prediction of College Success and Optimal Assignment of Students Using Linear Programming," p. 9.

³ A. Adler and S.H. Sullivan, cited by Calvin S. Hall and G. Lindzey, *Theory of Personality* (New York: John Wiley & Sons, Inc., 1967), pp. 116-127.

⁴ E.B. Hurlock, *Adolescent Development* (New York: McGraw-Hill Company, Inc., 1949), p. 3.

"วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการปรับตัวเป็นวัยแห่งปัญหา และเป็นวัยที่มีความเครียดทางอารมณ์สูง" ดังนั้น ถ้าครูได้ศึกษาและมีความเข้าใจเกี่ยวกับบุคลิกภาพของนักเรียนที่คนสอนว่า ลักษณะบุคลิกภาพที่เหมือนกันหรือต่างกันระหว่างนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงและนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำมีอะไรบ้าง ก็อาจจะช่วยให้ครูปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง หรือปรับปรุงวิธีการจัดชั้นเรียน วิธีการสอน ตลอดจนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน

พลศึกษา เป็นองค์ประกอบหนึ่งในองค์สี่ของการศึกษา ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาบุคคลให้เจริญงอกงามทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ช่วยเสริมสร้างให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพที่ดี เหมาะสมกับวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี ก็จึงจะเห็นได้จากแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 หมวดที่ 1 ความมุ่งหมายข้อที่ 6 กำหนดไว้ว่า "ให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีสุขภาพและอนามัยสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ"¹ และหมวดที่ 6 ว่าด้วยศิลปวัฒนธรรม จริยธรรม พละนามัย สภาพแวดล้อม และกิจกรรมเยาวชน ข้อที่ 53 กำหนดไว้ว่า "รัฐพึงสนับสนุนกิจกรรมเยาวชนและจัดการพลศึกษา เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนมีบุคลิกภาพที่ดี มีระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย มีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมไทย ยึดมั่นร่วมมือกันธำรงรักษาและปกป้องสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์"² และนอกจากนี้จุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาพละนามัยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 กำหนดไว้ว่า "เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดีและสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความสุข"³

จากที่กล่าวนี้จะเห็นได้ว่า วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีบทบาทสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในต่าง ๆ หลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านบุคลิกภาพ ทั้งนี้

¹กระทรวงศึกษาธิการ, แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 (กรุงเทพมหานคร: กองแผนงาน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2520), หน้า 1.

²เรื่องเดียวกัน.

³วรศักดิ์ เพียรชอบ, "หลักสูตรวิชาพลศึกษา พ.ศ. 2521 และ 2524," วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ 7 (เมษายน 2524): 31.

วรัทที เพียรชอบ¹ ไก่กล่าวไว้ว่า

กิจกรรมผลศึกษา ภายใต้การจึกและการค่าเนื่งการของของครุทีม่ควมรู้ควมสามารถ จะช่วยสงเสริมให้บุคคลเป็นผูม่ควมรู้ควมเขาใจ สามารถปรับท้วให้เขากม่สังคญ ไคเป็นอยางค้ เช่น ทางคานคุณลักษณะประจำท้ว จะสงเสริมให้เป็นผูม่ควมกล้า ม่ควมคึกริเริ่ม ควมอคทน ควมเชื่่อมั่นในตนเอง การรูกจึกย้งซ้งใจ และอื่น ๆ . . . นอกจากน้ในเวลาเรียนวิชาผลศึกษา ครุจะสมารถทราบถึงพฤติกรรมของ น้เรียนซ้งครุม่สามารถทราบไคในขณะที่น้เรียนน้งอยู่ในห้องเรียน เช่น น้เรียน บ้างคนเป็นผูที่ซอมเก็บท้ว ซอมแยกท้วไปจากหมู หรือเป็นคนซ้ใจนอย กวรวว ซ้แย ซ้งอาจจะเป็นอันตรายหรือเป็นปัญหำในการปรับท้วทางสังคญในกายหนาไค เมื่อกุไคทราบเช่นน้ ก็อวจะหาสาเหตุเพื่อช่วยเหลือหรือแกไขไคท้วท้วที่ หรือ น้เรียนบางคนอาจจะเป็นผูที่ให้ความร่วมมือ ช่วยเหลือผูอื่น ม่ควมเชื่่อมั่นในตนเอง ซอมการเป็นผู้นำ ก็ควมไครับการสงเสริมไปในทางที่ถูค ที่ถึงามมากย้งซ้งคอไปไค

คุณลักษณะต่าง ๆ อันเกี่ยวกับบุคลิภาพของน้เรียนที่ควรแกไขและควรสงเสริม ก้งกล่าวมาแล้วนั้น น้เรียนจะแสดงออกมาให้ครุไคเห็นในขณะที่เข้าร่วมกิจกรรมผลศึกษา โดยน้เรียนม่รู้สึกท้วเลย และสิ่งทีน้เรียนแสดงออกมานั้นก็จะเป็นไปตามภูมิหลังหรือ พื้นเพเดิมอันแท้จริง

✓ บุคลิภาพเป็นสิ่งที่ม่ควมสำคัญมาก การประกอบอาชีพและการท้งงานจะบรรลุ ควมสำเร็จ หรือการทีบุคคลอื่นจะรู้สึกนิยมยกย่อง ให้ควมรักไคเร่เอ็นคญ เกลียคซ้ง หรือม่เจตคคิอยางไรนั้น ซ้งนอยู่กับบุคลิภาพของท้วเราเอง เพราะบุคลิภาพทีแสดงออก มานั้น ม่อิทธิพลต่อควมรู้สึกและอารมณ์ของผูพบเห็น

ควมคึกเรื่องบุคลิภาพนี้ม่ควมแตกต้งกันออกไปมากมาย น้กฤษฎีแต่ละคน ก็ม่ควมเชื่อกต่างก้นออกไป เพราะแต่ละคนก็เน้นควมสำคัญไปคนละอยาง คนละคาน ก้งนั้น การศึกษาเรื่องบุคลิภาพจึงเป็นเรื่งทีม่ซอมช่วยของการศึกษาไคอยางกว้างขวาง และหลายคาน แล้วแต่ว่าผูวิจัยท้งหลายจะสนใจศึกษาในคานไค สำหรับผูวิจัยเอง ม่ควมเห็นว่ามีทฤษฎีบุคลิภาพทีน่าสนใจทฤษฎีหนึ่ง คือ ทฤษฎีทีเรื่งในเรื่งการแยกประเภท บุคลิภาพ (type theory) ทฤษฎีนี้เชื่อกว่า บุคลิภาพของคนอาจแยกเป็นหมูหรือพวก

¹วรัทที เพียรชอบ, หลักและวิธีสอนวิชาผลศึกษา (กรุงเทพมหานคร: สำนัก-พิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2523) หน้า 9.

นักจิตวิทยากลุ่มนี้ที่สำคัญคือ จุง (Jung) เชลดัน (Sheldun) และ เครทซ์เมอร์ (Kretchmer) - ทฤษฎีนี้ไ้แบ่งบุคลิกภาพออกเป็น 2 ประเภท¹ คือ

1. บุคลิกที่ชอบเก็บตัว (introversion) คือพวกที่ชอบแยกตัวออกจากคนอื่น ไม่ค่อยสนใจโลกภายนอก ทำอะไรเต็มไปค้วยความระมัดระวัง และมักมีการวางแผน ล่วงหน้า ปรับตัวยาก เป็นคนเงียบ เจ้าระเบียบ ซื่อาย ไม่ชอบความตื่นเต้น ความคุมอารมณ์ ไม่ใคร่แสดงความวู่วามออกมา

2. บุคลิกที่ชอบแสดงตัว (extraversion) เป็นพวกที่ชอบสมาคมกับคนอื่น ชอบความสนุกสนาน รื่นเริง ปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ ใ้้ง่าย เป็นคนกล้า แสดงออก มองโลกในแง่ดี ชอบทำกิจกรรมที่ทำให้ตื่นเต้น และเป็นคนแสดงอารมณ์และความรู้สึกอย่างเปิดเผย

ลักษณะบุคลิกภาพทั้ง 2 อย่างค้กกล่าวนี้ มีความสำคัญต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก ครูจะจัดการสอนให้ค้าเป็นไปค้วยดีเพียงไร ขึ้นอยู่กับว่า ครูสามารถเข้าใจพฤติกรรมหรือบุคลิกภาพเหล่านี้ของนักเรียนไ้ดีหรือมากน้อยเพียงไร ค้กที่ จุง² (Jung) ไ้ไ้ให้ความเห็นไว้ว่า "การเก็บตัวและการแสดงออก มีอิทธิพลต่อการปรับตัวเป็นอย่างยิ่ง เพราะถ้าบุคคลใด มีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว หรือมากเกินไปไม่พอเหมาะกันแล้ว บุคคลนั้นย่อมประสบปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น และอาจจะกลายเป็นโรคจิตไปไ้ได้ในที่สุด. . ." ค้กนั้นครูผู้สอน ในฐานะที่มีความรับผิดชอบในการเตรียมสร้างเสริมแบบแผนพฤติกรรม ตลอดจนส่งเสริมความรู้และความสามารถให้แก่ักเรียน เพื่อให้เขาเหล่านั้นปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นไ้เป็นอย่่างดี และอยู่ในสังคมไ้ได้อย่างมีความสุข จึงควรศึกษาไ้มีความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะการเก็บตัวและการแสดงออกของนักเรียนที่ตนสอนไว้ค้วย ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะไ้สามารถจัดสภาพการเรียนการสอนและเตรียมักเรียนไ้

¹อบรม สนิภบาล, รวมทฤษฎีจิตวิทยา (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไ้เคียน สไ้ทอร์, 2520), หน้า 152.

²จุง, อ้างถึงใน ประมวลู กิคคินสัน, ทฤษฎีจิตวิทยาว่าค้วยบุคลิกภาพ (พระนคร: โรงพิมพ์ค้ณพันธ์, 2511), หน้า 79-80.

อย่างถูกต้องและเหมาะสมนั่นเอง

การศึกษาในเรื่องบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวนี้ กระทำกันในรูปแบบของการวิจัยหลายแบบ แบบหนึ่งที่ใช้กันมากก็คือ การหาความสัมพันธ์และการเปรียบเทียบระหว่างบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวกับคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และไคศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างหลายระดับ ทั้งแต่ละระดับประถมศึกษาจนถึงชั้นอุดมศึกษา โดยใช้เครื่องมือหลายประเภท แตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย และผลการวิจัยส่วนใหญ่ก็นักแสดงว่า มีความสัมพันธ์และมีความแตกต่างกันระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว และเท่าที่ผู้วิจัยไคศึกษาและค้นคว้าผลการวิจัยเหล่านั้นก็พบว่า ในบางครั้ง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวก็มีผลการเรียนดีกว่า แต่ในบางครั้งก็พบว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีผลการเรียนดีกว่า แต่ผลการวิจัยเหล่านั้นเป็นการเปรียบเทียบคะแนนผลการเรียนรวมทุกวิชา หรือเป็นคะแนนวิชาอื่นที่ไม่ใช่วิชาพลศึกษา หรือเป็นการเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการแข่งขันกีฬาระหว่าง ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวกับแบบแสดงตัว โดยที่ยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยเปรียบเทียบคะแนนผลการเรียนวิชาพลศึกษาของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวโดยตรง จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสงสัยว่า ถ้านักเรียนผลการเรียนวิชาพลศึกษาของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวมาเปรียบเทียบกัน ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบใจจะมีผลการเรียนวิชาพลศึกษาคิดว่ากัน

เมื่อพิจารณาถึงรูปแบบของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวแล้ว ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว น่าจะมีผลการเรียนวิชาพลศึกษาคิดว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว เพราะกิจกรรมทางพลศึกษานั้นส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีการแสดงออก เป็นกิจกรรมที่ท้าทายความสามารถของผู้เรียน มีความตื่นเต้น มีการเคลื่อนไหวตลอดเวลา เป็นกิจกรรมที่ต้องทำร่วมกับผู้อื่น และก่อให้เกิดความสนุกสนาน จากเหตุผลข้างต้นจึงกล่าวแล้ว เพื่อที่จะทำให้ทราบแน่ชัดว่า ระหว่างผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวกับแบบแสดงตัวนั้น ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบใจจะมีผลการเรียนวิชาพลศึกษาคิดว่า ผู้วิจัยจึงได้เลือกศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว อันจะทำให้รู้ได้ทราบถึงบุคลิกภาพของนักเรียน และลักษณะของบุคลิกภาพที่มีผลต่อการเรียนวิชาพลศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมที่จะส่งเสริม

ให้นักเรียนได้รับประโยชน์จากวิชาพลศึกษาอย่างทั่วถึงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะเปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว

สมมุติฐานของการวิจัย

นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแตกต่างกัน มีสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้ต้องการจะเปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายและหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว โดยสัมฤทธิผลทางการเรียนที่นำมาศึกษานั้น ใช้เฉพาะสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคาบสองมือเท่านั้น ไม่ได้ครอบคลุมถึงวิชาพลศึกษาวิชาอื่น ๆ ฉะนั้น ผลการวิจัยจึงเกี่ยวข้องกับเฉพาะ 2 วิชาเท่านั้น

2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนั้น ผู้วิจัยได้คัดเลือกเฉพาะนักเรียนชายและหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวเท่านั้น และเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาแบบสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีการเรียนการสอนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคาบสองมือ ในปีการศึกษา 2525 จำนวน 5 โรงเรียนคือ โรงเรียนพุทธจักรวิทยา โรงเรียนปัญญาวรรค โรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ โรงเรียนมิ่งทองกลางวิทยา และโรงเรียนหอวัง

3. ผู้วิจัยได้ประเมินบุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบสำรวจบุคลิกภาพ เอ็ม.พี.ไอ. (The Mudsley Personality Inventory) ของ เอช.เจ. ไอเซนคิง ฮาร์รี การ์ดเนอร์ (Harry Gardiner) และ เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว เป็นผู้แปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย โดยใช้สเกลวัดบุคลิกภาพทางค่าน เก็บตัว - แสดงตัว (introversion-extraversion scale) เพียงสเกลเดียวเท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบทดสอบบุคลิกภาพ เอ็ม.พี.ไอ. ของ เอช.เจ. ไอเซงค์ ซึ่ง แฮร์รี การ์คินเนอร์ และ เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว แปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย มีความถูกต้องเชื่อถือได้ และใช้ได้กับสังคมไทย สามารถใช้วัดบุคลิกภาพของนักเรียนได้ โดยไม่มีความลำเอียงทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม

2. ผู้ตอบแบบสำรวจบุคลิกภาพ มีลักษณะบุคลิกภาพปกติ และตอบคำถามโดยถือว่าเป็นความรู้สึกที่แท้จริง และตรงตามสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบ

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ผลการวิจัยนี้จะทำให้ทราบว่า บุคลิกภาพแบบเก็บตัวกับแบบแสดงตัวนั้น มีผลต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาหรือไม่ อันจะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนที่จะสามารถเข้าใจในตัวผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับตัวผู้เรียนและสนองความต้องการของผู้เรียนได้ และจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงบุคลิกภาพที่เหมาะสมให้กับนักเรียน

2. เพื่อเป็นประโยชน์ในการค้นคว้าเพื่อทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องบุคลิกภาพที่เกี่ยวข้องกับผลการเรียนวิชาพลศึกษาต่อไป

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาพลศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ ใช้เฉพาะคะแนนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคาบสองมือเท่านั้นไม่ครอบคลุมถึงวิชาพลศึกษาวิชาอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากวิชานี้ ดังนั้นผลการวิจัยนี้จึงอาจจะไม่สามารถนำไปอภิปรายครอบคลุมถึงกิจกรรมพลศึกษาอื่น ๆ

2. คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะและวิชาคาบสองมือของกลุ่มตัวอย่างได้มาจากเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่ต่างกัน เนื่องจากครูแต่ละคน มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลไม่เหมือนกัน ดังนั้นจึงอาจจะทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนได้

ค่านิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

บุคลิกภาพ หมายถึงลักษณะบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัว ที่วัดได้จากแบบทดสอบบุคลิกภาพเอ็มพีไอ (The Maudsley Personality Inventory)

บุคลิกภาพแบบเก็บตัว หมายถึงลักษณะบุคคลที่ชอบเก็บตัว เป็นคนเงียบ ชอบชอบแยกตัวจากผู้อื่น ชอบอ่านหนังสือมากกว่าจะสนทนากับเพื่อน ทำอะไรเก็บไปควย ความระมัดระวัง และมีแผนการล่วงหน้า เจ้าระเบียบ เป็นคนซื่อตรง ซื่อาย ไม่ชอบความตื่นเต้น ควบคุมอารมณ์ ไม่ค่อยแสดงความวู่วาม อาจมองคนในแง่ร้าย ให้ค่านิยมกับจริยธรรมสูง

ในการวิจัยนี้ บุคลิกภาพแบบเก็บตัวหมายถึง ลักษณะของนักเรียนที่ไค้คะแนนจากแบบทดสอบบุคลิกภาพอยู่ในระหว่างเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 1 - 25

บุคลิกภาพแบบแสดงตัว หมายถึงลักษณะของบุคคลที่ชอบเข้าสังคม ชอบสังสรรค์ มีเพื่อนมาก ไม่ชอบอ่านหนังสือหรือคู่มือโดยลำพัง ชอบกิจกรรมที่ใช้ความตื่นเต้น ชอบความสนุกสนาน ร่าเริง ชอบการเปลี่ยนแปลง ไม่จำเจ มองโลกในแง่ดี เป็นคนแสดงความรู้สึกเปิดเผย มีแนวโน้มที่จะก้าวร้าวและวู่วาม ไม่ควบคุมอารมณ์

ในการวิจัยนี้ บุคลิกภาพแบบแสดงตัวหมายถึง ลักษณะของนักเรียนที่ไค้คะแนนจากแบบทดสอบบุคลิกภาพอยู่ในระหว่างเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 76 - 99

สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาพลศึกษา หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะในการเรียน ซึ่งแสดงให้เห็นโดยคะแนนสอบ สำหรับการวิจัยนี้ หมายถึงคะแนนเฉลี่ยผลการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะ และวิชาคาบสองมือ ในปีการศึกษา 2525 ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4